τὸ μέρος τῆς κοιμπάρας.

— Βρὲ κοιμπάρε.

— Τί θές, κοιμπάρε ;

— Τί γιορεύεις αὐτοῦ, μωρὲ κοιμπάρε ;

— Φτοῦ, νὰ πάρῃ ἡ ὀργή !... Πάλι ξανακύλησα ! Κοιμπάρε μου, ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάῃ ἀπόψε ἀπ' τὸ χαγιάτι σου... Γιατὶ δὲν βάζεις κάγκελλα καὶ σύ, βρὲ χριστιανέ μου ;... Καλὰ ποὺ κυλάω ἀριστερά. Μὰ ἂν κυλοῦσα δεξιότερα ;

— Γιὰ ξαναπέρνα, κοιμπάρε μου, ἀπὸ δῶ.

— Μετὰ χαρᾶς, κοιμπάρε μου !

Τοὺς πῆρε πάλι ὁ ὕπνος ὁ γλυκός. Σὲ λίγη ὥρα ὁ Περαδῶθες ξαναπετάχτηκε λαχανιασμένος. 'Ο Μπαταριᾶς εἶχε ξανακυλήσει καὶ βρισκόταν τώρα δίπλα στὴν κοιμπάρα.

— Κοιμπάρεεεεε ! φώναξε ὁ Περαδῶθες.

— Τί θές, κοιμπάρε ;

— Πολὺ ἄσχημο ὕπνο κάνεις, μωρὲ κοιμπάρε. Ξανακύλησες....

— Ξανακύλησα ;... Φτοῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή !

— Γιὰ πέρνα τώρα ἀπὸ δῶ.

— Νὰ περάσω, κοιμπαρούλη μου.

Εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα. Ποῦ νὰ κλείσῃ μάτι ὁ Περαδῶθες. Σὲ λίγο ἀκούει πάλι τὸν Μπαταριᾶ νὰ κυλάῃ κατὰ τὴν κοιμπάρα.

— Κοιμπάρε !

— 'Εδῶ εἶμαι, κοιμπάρε μου.

— 'Εχε τὸ νοῦ σου, γιατὶ ξανακυλᾶς.

— Ξανακυλάω ; 'Αχ, μωρέ, βάσανο κι' αὐτό !... Τί κακὸ εἶνε αὐτό, κοιμπάρε μου ; Τί θὰ γίνω ;

— Θὰ σοῦ περάσῃ, κοιμπάρε μου, μὴ χολοσκᾶς.

'Ο Μπαταριᾶς ξαναμαζεύτηκε στὴ θέσι του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Εἶχε ἀποκάμει πειά. 'Ο Περαδῶθες τὸν σκούντησε σιγά.

— Κοιμπάρε μου, κοιμᾶσαι ;

'Ο Μπαταριᾶς δὲν ἀποκρίθηκε.

'Ο Περαδῶθες σηκώθηκε σιγοσιωπῶντας, πῆρε τὴν τριχιὰ τ' ἀλόγου ἀπ' τὴν κρεμάστρα καὶ τὸν ἔδεσε σφιχτὰ καὶ χεροπόδαρα ἀπ' τοῦ χαγιατιοῦ τὸ στύλο.

'Ο Μπαταριᾶς πετάχτηκε ἀλαφιασμένος.

— Κοιμπάρε ! βρὲ κοιμπάρε, σὺ μ' ἔδεσες ;

— 'Εγώ, κοιμπαρούλη μου !

— Λύσε με, μωρέ, τί ἔπαθες ;

— Μπᾶ, μπᾶ, κοιμπάρε μου, τί λές !... Θὲς νὰ πέσῃς κυλῶντας ἀπ' τὸ χαγιάτι καὶ νὰ σκοτωθῆς !... Καὶ τί θὰ γίνω τότε ἂν σὲ χάσω ;...

— Λύσε με, μωρέ, σοῦ λέω, κι' ἔσκασα !

— Καλύτερα νὰ σκάσῃς, παρὰ νὰ πέσῃς καὶ νὰ τσακωστῆς.

— Λύσε με, γιὰ τὸ Θεό ! τσίριξε καὶ δερνότανε ὁ Μπαταριᾶς, μὰ ὁ Περαδῶθες ἥσυχος πειά, κοιμήθηκε...

Δὲν ξύπνησε, παρὰ σὰν ἔφεξε ὁ Θεὸς καὶ δὲν ἔλυσε τὸν ἐπιλοχία, παρὰ σὰν ἔγινε μέρα.

Χωρὶς οὔτε ἀντίο νὰ πῇ ὁ Μπαταριᾶς, οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ στὸν κοιμπάρο του, ποὺ τόσο φρόντιζε γιὰ τὴ ζωή του, ξεκρέμασε ἀπ' τὸν τοῖχο τὸ τουφέκα του, καὶ ροβόλησε κατὰ ἔξω.

'Ο Περαδῶθες βγῆκε ἐπάνω στὸ «κεφαλόσκαλο τῆς κεμπατῆς».

— Ποῦ πᾶς, κοιμπάρε ; Κάτσε νὰ πάροιμε καφέ, τοῦ φώναξε.

— Εὐχαριστῶ, κοιμπάρε.... Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ σένα, εἶπε ὁ Μπαταριᾶς.

Κι' ὁ Περαδῶθες ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο, γελῶντας ἱκανοποιημένος, τοῦ φώναξε :

— Ποιὸς σοῦπε, κοιμπαρούλη μου, νὰ κυλᾶς ὅλο ἀριστερά, δὲν κυλοῦσες καὶ λίγο δεξιότερα ;...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δὲν ὑπάρχει χειρότερος κυβερνήτης ἀπ' αὐτὸν ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ οὔτε τὸν ἑαυτό του.

Κ ά τ ω ν

Νὰ βοηθᾶτε τὴν ἀνέχεια, ἀλλὰ νὰ μὴν ὑποστηρίζετε τὴν ἀργία.

Π λ ο ύ τ α ρ χ ο ς

Ὅπου ζῇ ὁ ἄνθρωπος, ἐκεῖ μπορεῖ καὶ νὰ εὐτυχήσῃ.

Μ. Α ὐ ρ ή λ ι ο ς

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΜΑΣ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

ΝΑΥΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο «μπάρμπα Γιάννης» ζητάει νὰ πολεμήσῃ τοὺς Τούρκους. 'Ο ὑπουργὸς ὅμως τοῦ ἀρνεῖται. 'Ο γηραιὸς θαλασσομάχος κλαίει. Γιατὶ τσιμαζόντουσαν τὰ πολεμικά. 'Η δράσις τοῦ Γιάννη Περῆ. 'Ο ἡρωϊκός του θάνατος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μόλις ἐκηρύχθη ἡ ἐπιστράτευσις τοῦ 1912, ὁ ὑπναύαρχος 'Ιωάννης Μιαούλης, ἀπόγονος τοῦ μεγάλου πυροπλητοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποστρατευθεῖ πρὸ πολλοῦ, λόγῳ τῆς περασμένης ἡλικίας του, ὁ πολυαγαπημένος «μπάρμπα—Γιάννης» τῶν ναυτῶν, παρουσιάστηκε στὸν τότε ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν Νικόλαο Σπράτ» καὶ ζήτησε νὰ τεθῇ στὴν ὑπηρεσία τῆς πατρίδος.

— Κύριε ὑπουργέ, εἶπε, αἰσθάνομαι νὰ βράζῃ στὶς φλέβες τὸ αἷμα ποὺ εἶχα σπὰ νειάτα μου καὶ θέλω νὰ πολεμήσω. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ κάμετε τὴ χάρι νὰ μὲ τοποθετήσετε σ' ἕνα ὁποιοδήποτε πλοῖο γιὰ νὰ προσφέρω κι' ἐγὼ ὅ,τι μπορῶ στὸ ἀγαπητό μου ἔθνος.

— Σᾶς συγχαίρω καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ τὸ διάβημά σας, κύριε ναύαρχε, ἀπάντησε συγκινημένος ὁ ὑπουργός. 'Αλλὰ ἡ ἡλικία σας δὲν σᾶς ἐπιτρέπει, νομίζω, νὰ ἐκτεθῆτε στοὺς κόπους μιᾶς ἐκστρατείας. Ἄς ἀφήσουμε λοιπὸν τοὺς νεωτέρους νὰ ἐκπληρώσουν τὸ χρέος των πρὸς τὴν πατρίδα. Ἐπεῖς ἀρκετὰ τὴν ὑπηρετήσατε...

— 'Αλλά, κύριε ὑπουργέ, ἐπέμενε ὁ γεννάιος ἀπόστρατος, ἐγὼ δὲν ἔχω μεγάλες ἀξιώσεις. Τοποθετῆστε με ὅπου θέλετε, σ' ἕνα τορπιλλοβόλο, σὲ μιὰ κανονιοφόρο ἐπὶ τέλους...

'Η παρακλήσεις ὅμως τοῦ «μπάρμπα—Γιάννη» δὲν εἰσηκούσθησαν, πρὸς μεγάλη του λύπη. Κι' ἔτσι ὁ ναυτικὸς ποὺ κυβερνοῦσε ἄλλοτε τὸν «Πηνειὸ» καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ τὰ βάλῃ μὲ ὅλα τὰ πολεμικὰ τοῦ διεθνοῦς στόλου, γιατὶ δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν ν' ἀγκυροβολήσῃ στὰ νερὰ τῆς σκλαβωμένης Κρήτης, βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ ὑπουργικὸ γραφεῖο, σφουγγίζοντας ἕνα δάκρυ ἀπὸ τὰ μαραμένα μάγουλά του καὶ ψιθυρίζοντας μὲ παράπονο :

— Μωρέ, οὔτε γιὰ μιὰ κανονιοφόρο νὰ μὴ μὲ βγάλουν ἄξιο !....

* * *

Στὶς παραμονὲς τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Στόλου, μεγάλη κίνησις ἐπικρατοῦσε στὸν Ναύσταθμο καὶ στὸν Πειραιᾶ. Κάθε εἴδους πλοία, θωρηκτά, ἀντιτορπιλλικά, τορπιλλοβόλα, κανονιοφόροι, ἔμπαιναν δυὸ—δυὸ στὶς δεξαμενές. 'Εκεῖ καθαρίζονταν, βάφονταν, γίνονταν καινούργια.

— Μὰ γιατὶ καθαρίζονται ἔτσι ; ρώτησε ἕνας ἁπλοϊκὸς ναύτης τὸν ὁπλονόμο τοῦ Ναυστάθμου, Γεώργ. Παρασκευόπουλο.

— Νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου. Αὐτὸ τὸ κάνουν γιατὶ θὰ «μ ε τ α λ ά β ο υ ν» καί, καθὼς καταλαβαίνεις, δὲν κάνει νὰ πάρουν ἀκάθαρτα κι' ἀνάλλαγα τὴ μεταλαβιά....

* * *

Ἕνας γερόλυκος ἀπ' τὶς Κυκλάδες, Γιάννης Περῆς τ' ὄνομά του, περίπου ἑξηντάρης, μόλις ἔμαθε τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου, ἄφησε στὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ του τὴ βάρκα του κι' ἕνα πρωὶ παρουσιάστηκε στὸ διοικητήριο τοῦ Ναυστάθμου, περπατῶντας σὰν κάβουρας, γιατὶ εἶχε ξεμάθει τὸ βάδισμα τῆς στεριᾶς.

Πῆγε λοιπὸν ἐκεῖ κι' ἐπειδὴ ἡ ἡλικία του ἦταν περασμένη, ζήτησε νὰ τὸν δεχτοῦν ὡς ἐθελοντὴ σ' ἕνα ὁποιοδήποτε πλοῖο. Τοῦ ἀπάντησαν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πληρωμάτων εἶχε συμπληρωθεῖ, ἀλλὰ βλέποντας τὴν ἐπιμονή του, τοῦ ὑπέδειξαν νὰ καταταχθῇ στὸ σῶμα τῶν πεζοναυτῶν, ἀφοῦ κι' ἔτσι θὰ ὑπηρετοῦσε τὴν πατρίδα.

— Γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς πατρίδας, φασκελώνω τὴ θάλασσα καὶ γίνομαι ἀκόμα καὶ τσοπάνος ! εἶπε μὲ χαρὰ ὁ θαλασσόλυκος.

'Ο Περῆς αὐτὸς σκοτώθηκε στὴν Πρέβεζα σὲ μιὰ κυκλωτικὴ ἐπίθεσι, ἐνῶ φώναζε στὸ ἰδίωμα τοῦ τόπου του σὰν βέρος θαλασσινός :

— 'Αγάντα, μωρὲς μοιτσόπουλα, νὰ πιάσουμε σωρὸ στὴν πλώρα τους νὰ τοὺς ὀρτσάρουμε ἀπὸ τὸν κάβο τοὺς τσοπάνηδες !...